

e b e r t

JAN TADEUSZ EBERT

Jan Tadeusz Ebert urodził się 28 maja 1931 roku w Warszawie. Brał udział w Powstaniu Warszawskim jako żołnierz kompanii 2 pułku Armii Krajowej „Baszta” na Mokotowie. Maturę uzyskał w 1949 roku w warszawskim Liceum im. Hugo Kołłątaja, a następnie rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej (później, od chwili utworzenia, na Wydziale Łączności). Dyplom inżyniera elektronika uzyskał w 1953 roku, a magistra inżyniera w 1956 roku. Od 1951 roku, już podczas studiów, pracował w Katedrze Urządzeń Radiotechnicznych pod kierunkiem profesora Stanisława Ryżki. Zajmował kolejno stanowiska: asystenta, adiunkta, profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego. Stopień naukowy doktora inżyniera nauk technicznych otrzymał w 1963 roku po obronie rozprawy *Właściwości cewek indukcyjnych w pobliżu rezonansu własnego* (promotor — profesor Stanisław Ryżko). Stopień naukowy doktora habilitowanego uzyskał na wniosek Rady Wydziału Elektroniki w 1969 roku, po zaprezentowaniu monografii *Optymalizacja obwodów rezonansowych dużej mocy* i serii publikacji na ten temat.

Technika dużej mocy wielkiej częstotliwości stanowiła od początku przedmiot zainteresowań naukowych i wielu prac, w których Jan T. Ebert brał udział, nierzadko w roli kierowniczej. Należały do nich: konstrukcja i doskonalenie wszelkich źródeł mocy wielkiej częstotliwości, takich jak nadajniki radiowe, generatory do grzania indukcyjnego i dielektrycznego, do akceleratorów cząstek elementarnych itp. Prace i publikacje obejmowały

różne aspekty: metody projektowania oraz metody badań i pomiarów podzespołów, układów i urządzeń. Jednym z oryginalnych osiągnięć o charakterze podstawowym było rozwinięcie graficznych, a później cyfrowych, metod analizy układów nieliniowych. Wyniki zostały opublikowane w kilkudziesięciu artykułach w czasopismach i referatach konferencyjnych (w większości autorskich) oraz we współautorskich książkach: J. Kijak, J. Ebert, *Podzespoły radiotechniczne* (Wydawnictwo MON, wyd. I — 1959, wyd. II — 1961); S. Ryżko, J. Ebert, *Wzmacniacze rezonansowe i generatory mocy wielkiej częstotliwości* (WNT, 1968, wyd. II — 1971); J. Ebert, A. Fiok, *Obliczanie wzmacniaczy i generatorów mocy wielkiej częstotliwości* (WNT, 1971); W. Kiełek, J. Ebert, A. Słowikowski, *Laboratorium Techniki Emisji* (skrypt, Wydawnictwa Politechniki Warszawskiej, 1971). Owocem pośrednim prac naukowo-technicznych było 5 patentów (w tym 2 współautorskie), jeden z nich został wdrożony w przemyśle (Zakłady „Wareł”).

Słowa kluczowe

- radiotechnika
- energoelektronika
- miernictwo wielkiej częstotliwości

E

Wartość większości prac polegała na kompleksowym potraktowaniu zadania: od przyczynków teoretycznych bądź koncepcji nowych rozwiązań poprzez wnikliwe procedury eksperymentalne, nierzadko wymagające rozwinięcia oryginalnych metod pomiaru, do sprawdzonych konstrukcji lub starannie dopracowanych metod projektowania. Ten ostatni aspekt wzbogacał zarówno treści wykładów oraz ćwiczeń dla studentów, jak i podręczniki.

Jan T. Ebert prowadził wykłady na wyższych semestrach studiów z „Urządzeń radionadawczych”, „Techniki mocy wielkiej częstotliwości” i „Podzespołów radiowych”. Wypromował około 50 dyplomantów — magistrów oraz 9 doktorów. Kierując przez wiele lat Zakładem Urządzeń Radiotechnicznych (1970–2000) doczekał się kilku awansów na profesorów swoich młodszych kolegów (w kraju i za granicą).

Działalność związana z rozwojem kadry wykracza poza Uczelnię, Jan T. Ebert od 1991 roku pracuje jako członek (a drugą kadencję jako wiceprzewodniczący) sekcji Nauk Technicznych Centralnej Komisji ds. Tytułu i Stopni Naukowych. Jest autorem licznych recenzji prac doktorskich i habilitacyjnych oraz ponad 100 superrecenzji zleczanych przez tę Komisję.

Przez ponad 50 lat zatrudnienia w Politechnice Warszawskiej Jan T. Ebert był ściśle związany z Wydziałem — o kolejnych nazwach — Łączności, Elektroniki, a obecnie Elektroniki i Technik Informacyjnych, biorąc aktywny udział w pracy dla środowiska akademickiego. W latach 1963–1967 był delegatem pomocniczych pracowników nauki do Rady Wydziału. Od 1970 roku, po habilitacji i nominacji na docenta, pełnił funkcję sekretarza Rady Wydziału, do września 1971 roku, gdy został prodziekanem. Funkcję tę sprawował przez 2 kadencje. W latach 1971–1972 pełnił dodatkowo obowiązki zastępcy dyrektora ds. dydaktycznych w Instytucie Radioelektroniki. W latach 1975–1980 był dyrektorem tego Instytutu. Jako dyrektor rozwinął Zakład Doświadczalny przy Instytucie.

W 1982 roku otrzymał tytuł i stanowisko profesora nadzwyczajnego, a w 1984 roku został wybrany na dziekana Wydziału Elektroniki, którą to funkcję pełnił przez 2 kadencje (do 1990 roku), inicjując reformę kształcenia na Wydziale. W realizacji tej reformy brał czynny udział po 1990 roku, kierując przez 2 kadencje Radą Programową (jedną z dwóch), a następnie, do 2002 roku, Komisją Rady Wydziału ds. Kształcenia.

W 1981 roku został wybrany przez Radę Wydziału na członka Senatu Politechniki War-

szawskiej. W tej roli brał udział w kilku komisjach senackich (był m.in. przewodniczącym Senackiej Komisji Etyki, 1996–1999: członkiem Komisji Kształcenia, w której propagował pionierskie doświadczenia swojego Wydziału). Od 1984 roku był dalej członkiem Senatu jako dziekan — przez 2 kadencje, a przez następne 2 kadencje jako delegat Rady Wydziału (łącznie 15 lat). W ciągu tych dwóch ostatnich kadencji (1999–2002) był przewodniczącym Rektorskiej Komisji Nagród i Odznaczeń. W tej roli oraz jako członek Komisji Senackiej ds. Rozwoju Kadr przyczynił się do prowadzenia właściwej polityki kadrowej na Uczelni. Obecnie jest członkiem 2 komisji senackich: Etyki oraz Historii i Tradycji.

Zadania poza Uczelnią to m.in. udział w wielu radach naukowych (w 2 przypadkach w roli przewodniczącego), w zespole ekspertów MEN, a także funkcje społeczne, jak np. wiceprzewodniczącego Rady Dzielnicy Śródmieście (w okresie odbudowywania samorządności, w latach 1990–1994). Był także członkiem Centralnego Kolegium Radiotechniki przy Zarządzie Głównym Stowarzyszenia Elektryków Polskich, Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej, komitetów Union Radio-Scientifique Internationale (URSI), Comité Consultatif International des Radiocommunications (CCIR), Institute of Electrical Engineers (IEE) oraz Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk (od 1967 roku; w jednej kadencji — wiceprzewodniczący).

Za osiągnięcia naukowe i dydaktyczne otrzymał 6 nagród Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, nagrodę Ministra Obrony Narodowej oraz wiele nagród Rektora Politechniki Warszawskiej. W 2002 roku został odznaczony Medalem Politechniki Warszawskiej (Nr 10 — najwyższe, po doktoracie *Honoris Causa*, wyróżnienie nadawane przez Uczelnię).

Jego aktywność została też nagrodzona odznaczeniami państwowymi: Złotym Krzyżem Zasługi (1973), Krzyżem Kawalerskim (1984) i Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (1994) oraz resortowymi: Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1988), srebrnym i złotym Medalem „Za Zasługi dla Obronności Kraju” (1990). Za udział w Powstaniu otrzymał Warszawski Krzyż Powstańczy (1983) oraz Krzyż Armii Krajowej (1986).

Jest żonaty, ma dwóch synów i ośmioro wnucząt. W wolnym czasie uprawia żeglarsstwo oraz turystykę górską i krajoznawczą.